

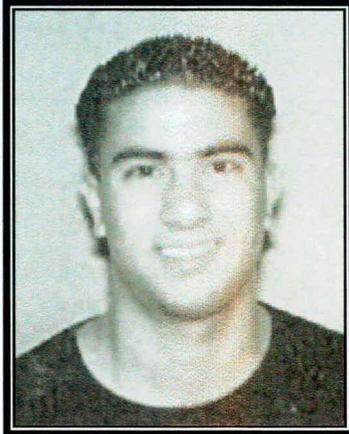

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי אברהם לוי ז"ל

בן גאולה ושבטאי

נולד בירושלים

בתאריך ט' בסיוון תשמ"ד, 8/6/1984

התגורר בירושלים

התגייס ביולי 2002

שרת בחיל הכללי

נפל בעת שירותו

בתאריך ג' בטבת תשס"ג, 7/12/2002

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 6 שורה: 3 קבר: 5

הותיר אחריו הורים, שני אחים ושתי אחיות

בן 18 בנפלו

קורות חיים

בן גאולה ושבטאי. נולד בערב שבת, פרשת "שלח", ט' בסיוון תשמ"ד (8.6.1984), בבית-החולים "ביקור חולים" בירושלים. שמו ניתן לו על-שם סבא רבא אברהם, שעלה לישראל עם משפחתו בשלהי מלחמת העולם השנייה בהליכה רגלית מסוריה דרך רמת הגולן, עד שהשתקע בירושלים, משאת נפשו. מגיל צעיר ניכר באבי כי ירש מסבו את התכונות הנעלות והאציליות ואף כי היה בן הזקונים במשפחה, מעולם לא ניצל את מעמדו. עם הצטרפותו למשפחה הואר הבית באור גדול, כפי שמתאר אחיו הבכור קובי: "הייתי בן 14 כשנולדת ולעולם לא אשכח את היום המאושר הזה. ... הכנסת רוח חדשה, נעימה ומדהימה לביתנו וכבן זקונים, שינית אותו לחלוטין. ... כל ילד 'נורמלי' שהיה גדל באווירה כזאת, של חום ואהבה אינסופיים כמו שקיבלת מאימא ואבא, היה כמובן, מטבע הדברים, גדל לילד מפונק ותלותי. זה הרי טבע העולם, אולם אתה היית חזק מהטבע וסירבת לקבל את מעמדך הטבעי, בן הזקונים המפונק".

אבי גדל בשכונת מעלות דפנה בירושלים. הוא החל את לימודיו בבית-הספר היסודי הממלכתי-דתי על-שם הרב פרדס, וסיימם כבוגר המחזור

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הראשון בישיבה התיכונית "אור תורה סטון רמות לבנים". על דמותו המיוחדת ניתן ללמוד מדבריה של מזכירת בית-הספר, שנזכרת: "אבי פנה לכל אחד בברכה, בחיוך. לא היה מקרה שאבי עבר ליד חלון המזכירות מבלי שעצר לומר שלום. ... נערים בגיל התיכון מתבטאים בצורות שונות ואפשר לראות אותם בהתנהגויות ובתגובות מסוגים שונים. את אבי אני זוכרת רק בדרכי נועם ובחיוך". חבריו ומחנכיו של אבי מעידים כי היה חבר למופת, שהיה יוצא מגדרו בדאגתו לאחרים, ורחש כבוד לכל אדם שנברא בצלם. הוא התייחס בחביבות לכולם, היה חברותי גם כלפי מעגל החברים הרחוק יותר, ובצחוקו המידבק היה תמיד גורם לכולם לחייך. הייתה באבי היכולת להכיר תודה ולהעריך מעשים טובים והיה לו הכישרון המבורך להפיג אי-נעימויות ולדעת לסלוח. סגולות אלו הקרינו על כל סביבתו וזכורות לרבים גם שנים אחרי לכתו.

ככל שהלך אבי והתבגר בלטה מידת החסד שניחן בה ואשר היוותה עבורו ערך עליון. נטייתו החזקה והבלתי מתפשרת לעזור לזולת הייתה מאבני היסוד של אישיותו וליוותה אותו בכל אשר הלך. סיפורים רבים ומרגשים סופרו על טוב לבו, ובהם סיפור התגייסותו לעזרת אחת השכנות, אלמנה, שמדי יום חמישי הייתה חוזרת מהשוק עם סלים מלאים, כשאבי ממתין לה בתחנת האוטובוס במעלות דפנה, לוקח מידה את הסלים הכבדים וסוחב אותם עבורה עד דלת הבית.

אבי היה ילד של בית, ילד של משפחה. גאה היה במשפחתו המלוכדת והקפיד להראות גם בחוץ את יופייה ואת אורה. קשור היה בעבודות להוריו ודבק במצוות כיבוד אם ואב. הוא היה לכתף עליה נשענו כל בני המשפחה ולדבק המחבר ביניהם. אוזנו הייתה כרויה לאווירה בבית ואם נדרש הדבר, מיד היה מציע את עזרתו, ותמיד מכל הלב ובאהבה. "נשמה אצילה ומושלמת", הגדירו אחיו קובי. "את השלמות אי-אפשר היה לפספס. לכל מקום אליו הגעת, אחרי כמה דקות היה ברור שמדובר במשהו שונה. הייתה לי גאווה גדולה להגיד 'אחי הקטן' - ותמיד היו אומרים 'ילד מקסים, מיוחד!'". מתארת הדודה רות: "... אבי היה עבורי מודל לחיקוי לחינוך ילדיי ולא הבנתי איזו משימה קשה לקחתי על עצמי, כי לחקות בן-אדם כמו אבי זו משימה קשה מאוד. ילד עם נשמה ענקית, מעין 'ילד-איש', רגיש לצרכים של כולם - כולל כולם - ידע להתחבר עם כולם, עם הצד החילוני והדתי במשפחה, בצורה הכי טבעית שבעולם, התאים את עצמו לכל אדם באשר הוא אדם".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ואילו האחות רחלי מספרת: "כשאני משחזרת את מסלול חיי, אני מוצאת כי מסלול זה מחובר אליך, אבי, יותר מכל אדם אחר עלי אדמות. נולדנו באותו היום בהפרש של שש שנים בדיוק. כבר כשהגעתי מבית-החולים דאגת לקנות לאחותך המפונקת מתנה, שחלילה לא תרגיש כי מישהו 'תפס את מקומה'. כמובן שאת מסורת המתנות המשכת בכל שנה ושנה וכשחגגנו את ימי ההולדת ביחד, אף פעם לא פספסת והגעת עם משהו מפתיע. גם כשהתבגרנו, כה עמוק היה הקשר בינינו, שאף פעם לא ניסינו להסתיר את התלות הרגשית החזקה שלנו זה בזה".

אבי גדל על ערכי חיים יהודיים שורשיים והמשיך את דרך המסורת עליה חונך. את המצוות שמר באדיקות, קלה כחמורה, וכפי שמגדיר זאת דודו - "היית מייצג מושלם לפתגם 'ילד טוב ירושלים'". בשנות התבגרותו היה חבר בתנועת "בני עקיבא" וחניך בסניף התנועה בשכונת רמת אשכול, הסמוכה לביתו. תחביבו הראשי היה איסוף כרטיסי "טלכרד" מכל העולם. במשך שנים אסף באדיקות את הכרטיסים, ובעיזבונו נותרו שני ארגזים מיותמים של טלכרדים.

בהתקרב מועד גיוסו לצה"ל עבר אבי בדיקות רפואיות שבסופן נקבע לו פרופיל צבאי נמוך, בשל מחלת האסטמה ממנה סבל מילדות. עוד בטרם גויס אותר למדור קדם-צבאי נהיגה בלשכת הגיוס בירושלים ובסוף חודש יולי 2002 התגייס לצה"ל מתוך הכרה בחשיבות תרומתו למילוי חובה אזרחית יהודית. לאחר הטירונות, בסוף חודש אוגוסט 2002, הגיע ללשכת הגיוס, ושירת שם כמש"ק במדור קד"צ נהיגה.

בשלושת החודשים בהם הספיק לשרת בלשכה התחבב אבי על כל מפקדי היחידה וחייליה. ראש מדור קד"צ מספר: "בתקופה הקצרה שהכרתי את אבי למדתי להכיר בן-אדם נפלא וטוב לב שרק רוצה לעזור בכל הזדמנות למי שרק אפשר גם אם לא ממש הכיר אותו, אפילו אם הדבר היה כרוך בויתור על מה שהיה טוב בשביל עצמו".

אבי נפל בעת שירותו במוצאי שבת, ג' בטבת תשס"ג (7.12.2002), נר שמיני של חנוכה. דווקא אבי, שהיה נהג זהיר כל כך, שעבר את מבחן התאוריה ואת מבחן הנהיגה המעשי בפעם הראשונה, שלא סמך על אף אחד ותמיד השתמש ברכבו הבטוח של אביו, דווקא הוא נפל קורבן לתאונת-דרכים. באותו ערב מר ונמהר נכנע אבי להפצרותיו של חברו הטוב איתן, והסכים לצאת לבילוי השגרתי של מוצאי-השבת ברכבו של החבר, שהיה נהג חדש. בשדרות גולדה מאיר בירושלים איבד איתן את

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

השליטה על הרכב וזה סטה מהדרך והתהפך, ומכונית שנסעה בכיוון הנגדי התנגשה בו. אבי נהרג במקום. עמו נספו חבריו טוראי משה (מושיקו) מזרחי, חייל "גולני", שבאותו שבוע סיים "מסע כומתה", ואיתן חכם. עוד שני חברים נפצעו קשה.

אבי הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר הורים, שני אחים - יעקב (קובי) ואליהו, ושתי אחיות - פנינה ורחל.

מפקד היחידה בה שירת אבי כתב למשפחה: "אבי היה חייל יוזם ואחראי, שידו הייתה בכול. תמיד התנדב לעזור בכל משימה ובקשה שהופנתה אליו. בשקט הפנימי שאפיין אותו, בשלוותו ובחיוכו הכובש שבה אבי עד מהרה את לב כולם, והיה אהוב ואהוד על מפקדיו ועל חבריו ליחידה".

מפקד לשכת הגיוס הוסיף וכתב: "בתקופה הקצרה שבה שירת אבי בלשכה בלט מאוד בנועם הליכותיו, באהבתו את הזולת, בצניעותו וברוחב לבו. השתלבותו בלשכת הגיוס הייתה מהירה, ותוך זמן קצר הפך לחלק מהמשפחה. תמיד נכון לעזור, לסייע ככל שנדרש וזאת בחיוך ובאהבה. ... אבי כבש את לבנו בסערה, ובסערה גם נעלם. יהי זכרו ברוך".

לקראת יום השנה השלישי לנפילתו, הוציאה משפחתו של אבי חוברת זיכרון הנושאת את השם "הבן יקיר לנו, אברהם לוי ז"ל". בחוברת מכתבי פרידה, שירים ורשימות לזכרו אותם כתבו בני משפחה, מכרים, מורים ורבנים, חברים ומפקדים, וכן דברי תורה לעילוי נשמתו ותמונות מתקופות שונות בחייו. בדברי הפתיחה כתבה המשפחה: "ספר זה נכתב, לצערנו הרב, לאחר שאיבדנו את 'אבוש' היקר שלנו. הספר מספר בתמצית את חייו הקצרים של 'אבוש' שלנו, אשר הצליח בכל כך מעט זמן לגעת במספר רב, שונה ומגוון של אנשים. עד כמה שהאנשים היו שונים ומגוונים בחייו, תמיד מצא את הדרך והשפה המיוחדת לו כדי להגיע לכולם ביחד ולכל אחד באופן אישי. היכולת הזו למצוא שפה אישית ומיוחדת עם כל אדם הייתה סוד הקסם והאישיות של 'אבוש' שלנו".

סגנית מפקד לשכת הגיוס כתבה לזכרו: "הגעת ללשכת הגיוס חייל, נער-ילד. ילד עם עיניים טובות וחיוך מבויש וחם. ילד-נער שנתן לי זמן קצר כל כך, רק מספר מועט של חודשים ליהנות ממנו ומכל הטוב ששפע ממנו. ובכל זאת, מאז אתה אתי. מלווה את העשייה שלי, את רגעי העצב והשמחות, את השיחות עם החיילים, את הריאיונות, את רגעי השתיקה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

והמחשבות, את החגים ואת שגרת היום... חיילים אחרים באו אחריו
אבי, אבל קד"צ נהיגה, הצריך מאחור, יישאר עבורי תמיד אתה. אתה עם
פני מלאך וחיוך שלא יחלוף לי לעולם."

במלאות שנה לנפילתו, הספידו אביו: "... מלאך טהור שלי, בחרו אותך
משמים. כנראה היית טהור בלבך, באהבתך, בנתינתך, בצניעותך, בדיוק
כמו שנאמר בפסוק של שמך אותו קראת בכל תפילה 'אך טוב וחסד
ירדפוני כל ימי חיי ושבתי בבית ה' לאורך ימים'. ... אימא ואני, האחים
שלך קובי ואלי, האחיות שלך פנינה ורחלי, והמשפחה כולה הקמנו לך
מקדש בלבנו. מקדש שכל יסודותיו געגועים נכספים אליך, קירותיו לבנים
כשלג בדיוק כמו אהבתנו אליך. חלונותיו מאירים באור שבוקע מדמותך.
דמות אותה אף אחד מאתנו אינו שוכח לרגע."

האחות פנינה כתבה: "... קשה לדבר על אח כזה שהיה קטן בגילו אך
הכיל בתוכו את כל התכונות הנעלות ביותר. ... הקב"ה הביא לנו אותך
במתנה, תכשיט של המשפחה לתקופה קצובה, ולקח אותך בחזרה. ...
הקב"ה צדיק ורוצה צדיקים סביבו, ה' לקח את הפיקדון והשאיר אותנו
שבורים, פצועים ומבוהלים. אני יודעת שה' בחר בך להיות בקרבתו
ושהתקבלת בישיבה של מעלה בברכה. אני מאוד מאוד מתגעגעת אליך
'אבוש', אך יודעת שנשמתך הקדושה תמיד תהיה אתי."

האחות רחלי כתבה: "... אני רוצה להודות לשם יתברך על שזיכה אותי
להיוולד ולחיות עם אישיות מדהימה כמוך. אישיות שכל מהותה הנה
נתינה, ונתינה אינסופית מתוך אהבת אמת של הבריות ולא על-מנת לקבל
פרס - 'כנר שמאיר ואיננו חסר'."

כתבה חנה, קרובת משפחה: "... מצוות כיבוד אב ואם הייתה נר לרגליך,
חיוך מבויש לא ירד מפניך, לב טוב, לב מבין, מרגיש, חש, אוהב את
החיים ומוקף חברים. ניצלת את הזמן לעשייה, רדפת אחרי מצוות
וחסדים, הבטחת הלאה בתקווה, בשאיפה, לב מאמין, אמונה ללא
ספקות, אמונה ללא גבולות, לב שרוצה לתת כולו. ... מהדממה אני מבינה
שהלכת לעולמים, הראש כבר יודע שלא תחזור, אך הלב מסרב להאמין."

חבר ללימודים כתב: "אבי חי וקיים ונמצא אתנו. אמנם לא בגופו אך
בדמותו, בנפשו, ברוחו. הוא אתנו וילווה אותנו עוד הרבה שנים, ותמיד
עם חיוך נפלא, שופע שמחת חיים."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חבר מהצבא כתב: "למרות צערי הכבד מנשוא, אני אדם שמח מכיוון שהכרתי את אבי. הוא האיר את חיי בצורה שאיש לא עשה מעולם. אפילו ברגעי הצער, ידע לזרוק את המילה והחיוך שהאירו את פניי. את אבי לא היינו צריכים לאבד על מנת להכיר את מעלותיו, כל אחד ידע עד כמה הוא אוהב לעזור לאחרים ולעשות תמיד את עבודתו על הצד הטוב ביותר. עצוב אני שהכרתי אותו כל כך מעט זמן, ולא משנה לאן אלך ומה אעשה - תמיד אראה אותו עושה את הדברים שעשינו יחד".

לזכרו של אבי מתקיים מדי שבוע שיעור תורה לעילוי נשמתו. הנהלת הישיבה התיכונית "אור תורה" הנציחה את זכרו בהקמת ספרייה בתוך בית-המדרש של הישיבה.

חבריו ללימודים של אבי הפיקו מדבקה לזכרו במסגרת המאבק בתאונות הדרכים, בה נכתב "אל תהיה מהיר - אתה עדיין צעיר".

